

[Elmqvist.]

lige krav fra Jydsk Husmandskreditforenings side om at få lånegrænserne sat op, og for at forhindre uheldige følger deraf og uheldige følger af konkurrencen mellem de to kreditforeninger, grundejernes og husmændenes, blev der ved kreditforeningsloven af 1936 foretaget en delvis udskiftning af de to foreningers fælles område. De regler, der her blev givet, skal jeg ikke komme nærmere ind på. De ved den nævnte lov fastsatte udlåns- og vurderingsgrænser viste sig senere at måtte ændres igen, navnlig som følge af prisstigninger under og efter den anden verdenskrig, nemlig i årene 1946 og 1950.

Da der således stadig var utilfredshed med de fastsatte vurderingsgrænser, da der stadig var trang til ændringer, og da man fra alle sider fandt det formålstjenligt, om man kunne tilvejebringe en fastere og mere varig afgrænsning af udlånsadgangen, specielt for de to husmandskreditforeninger og Jydsk Grundejer-Kreditforening, blev der — som anført af ministeren og den ærede foregående ordfører, og som det fremgår af betænkningen — i 1950 nedsat en kommission til undersøgelse af mulighederne derfor. Jeg finder ingen grund til at komme ind på de forhandlinger, der blev ført i denne kommission, specielt da disse forhandlinger — selvom der ofte har været store vanskeligheder ved at nå til et resultat — er resulteret i, at kommissionen, hvori de tre kreditforeninger også har været repræsenteret, er nået til enighed.

Jeg havde egentlig tænkt mig at komme ind på en lidt nærmere omtale af dette resultat, men også det anser jeg for temmelig overflødig, efter at den foregående ærede ordfører nu har gjort rede både for grænsen, de 18 000 kr., for retten til efter § 2 at give tillægslån og for de begunstigelser, som Jydsk Grundejer-Kreditforening har opnået på forskellige områder. Jeg kan ganske henviser til, hvad der er sagt derom. De resultater, der er nået, er nået ved gensidig imødekommenhed og forståelse hos de forskellige kreditforeninger af, at det ville være rimeligt og godt, om man kunne komme til en fælles overenskomst. Jeg tør måske også nok sige, at de politikere, der har siddet i udvalget som repræsentanter for de fire partier, med de to udmærkede formænd, vi har haft, i spidsen, professor Sindballe og nu sidst folketingsmand Thestrup, har bidraget deres til, at man har kunnet fremkomme med et enigt forslag.

Foruden de forskellige grænser, der her er fastsat i lovforslaget, foreslås der det meget betydningsfulde, at lade den foreslåede

lånegrænse variere efter en automatisk virkende reguleringsfaktor, hvilket skulle kunne bidrage til, at man nu får en tilnærmelsesvis permanent virkende ordning. Det aller mest betydningsfulde og vigtige ved det lovforslag, som den højtærede minister har fremsat, og som kommissionen har udarbejdet, er efter min mening dette, at man ved denne automatisk virkende reguleringsfaktor har skabt mulighed for, at vi nu i en årrække kan få ro om dette spørgsmål og også kan få ro i det arbejde, som disse kreditforeninger udfører, specielt grundejer-kreditforeningen og husmandskreditforeningen i Jylland.

Jeg vil gerne udtale min store glæde over dette resultat og mit håb om, at det, der har været målet, må blive nået, nemlig at man kommer ind på en fast linie og ikke behøver påny at tage spørgsmålet op ved nye lovgivningsforanstaltninger — i hvert fald ikke indenfor en overskuelig årrække. Jeg vil også gerne herfra på egne vegne sige tak til de kreditforeninger, der har taget del i arbejdet, for den forståelse og gensidige imødekommenhed, de har vist — for forståelsen af, at de måtte bøje sig imod hinanden, hvis man skulle nå til et resultat.

Jeg kan med disse ord, idet jeg som sagt ikke finder grund til at komme ind på enkeltheder, der er blevet så udførligt og grundigt omtalt, anbefale lovforslaget til hurtig og velvillig behandling i dette høje ting.

Samtidig kan jeg anbefale også lovforslaget vedrørende statens rentegaranti til en hurtig og velvillig behandling.

Korsgaard: Jeg kan med glæde give tilslutning til den taknemlighed, der har lydt fra de to ærede foregående talere overfor de mænd, der har stået i spidsen, dels ved starten af husmandskreditforeningerne, dels ved kommissionsarbejdet. Jeg kan ikke lade være med, nu da, om jeg så må sige, bolden er givet op, at gå et skridt længere tilbage og give udtryk for min taknemlighed overfor de mænd, der i sin tid tog spørgsmålet om kreditforeningsarbejdet op i dets helhed. Det er ikke så forfærdelig længe siden, de to ældste kreditforeninger her i landet, Jydske Land Kreditforening og Østifternes Kreditforening havde 100 års jubilæum, og ved denne lejlighed blev der selvfølgelig sagt tak til og talt for de mænd, der dengang gik ind i arbejdet, og jeg tillader mig her at nævne de to direktører for den kreditforening, der står mig nærmest, de to etatsråder Bregendahl og Bruun, som for så vidt også havde tilknytning til rigsdagen, idet etatsråd Bregendahl en overgang var for-